

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΥΜΕΝΟΙ

[Ὁ ἡμέτερος καλλιτέχνης συνεργάτης κ. Φρ. Ἀριστεύς ἀρέλαβε τὰ γελοιογραφήσας τοῦς ἑλληνας καλλιτέχνας, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ . . . ἑαυτοῦ του. Ἐν τῷ προσεχῇ φύλλῳ ἐπεταὶ συνέχεια . . . γελοιογραφιῶν, εἰς ἃς ὁ καλλιτέχνης, ὁ τόσῳ εἰς τὰ σοβαρὰ ἔργα του σκεπτικὸς, ἀναδεικνύεται σατυριστὴς χαρίεστατος.]

Φ. ΑΡΙΣΤΕΥΣ.—Αὐτογελοιογραφία.

ΣΥΖΥΓΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ

[Διήγημα]

Ἡ Εὐδοκία εὐμορφος. Λέων τῆς δένδροστοιχίας, θαυμάτων τῶν σαυροπλάστεων, κοσμητῶν εἰς ὅλας τὰς φιλανθρωπικὰς ἀγοράς, μαριέ πάντοτε, ποδηλατιστὴς ἀκρότης—διὰ τὰς μὴ καθυστερήσας εἰς καμμίαν πρόοδον—τῶν αἰθουσῶν κατακτητὴς, ὑπανδρεύθη πρὸ ἐνὸς ἔτους μίαν κούκλαν, μίαν συμπαθεοτάτην κόρην, μὲ ὀλίγα χρήματα καὶ μὲ πολλὰ... μαλλιά.

Τὴν ἐπῆρε ἀπὸ ἔρωτα. Οἱ φίλοι—οἱ φίλοι! τί ἀστεία λέξεις—τὸν συνεχάρησαν ἄλλοι δι' ἐπισκεπητῶν καὶ ἄλλοι δι' ἐπιδρομῆς, κατὰ προτίμησιν, εἰς τοῦ Γιαννάκη. Ὁ κόσμος τὸν ἐλυπήθη—ἄφου ἦτο σχεδὸν ἀπρὸς κίονος ἡ νύμφη. —κυριολεκτικῶς δ' ἐθλίδη εἰς δανειστικῆς του.

Παρήλθεν ἔτος. Πῶς ἀλλάζει ὁ ἄνθρωπος! Ποῦ

οἱ ἀστερόεντες ὀφθαλμοί—ζείμνηστε Βασιλειάδην! —τοῦ προσώπου τῆς ποῦ τὰ κρίνα! . . .

Αὐτός, τοῦ κόσμου ἄνθρωπος, distingué, ἦτο δυνατὸν ν' ἀνεχθῇ μίαν τοιαύτην ἐκνομον καλλονῆς κατάστασιν; Θὰ ἦτο ὕβρις πρὸς τὴν καλαισθησίαν του. Καὶ . . . ἀπεσύρθη. Μόνον τὴν ἡμέραν τὸν ἐξέλεπεν ἡ τλήμων σύζυγος του.

Ἐν πρώτῃ, καθ' ἣν ἡμέραν ἤγε τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματός της, λαμβάνει ἔν ὧρον ἀπὸ τὸν σύζυγον της.

Ἐπὶ τέλους! Ἐπανήλθεν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν ὁ ἐξωκεῖλος σύζυγος.

Ἀνοίγει μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τινας ἀνακουφίσεως τὸ σταλέν.

«Κεραυνὸς εἰς φάκελλον εὐώδη κεκλεισμένον»

Ἦτο ὁ . . . νυμφικὸς δακτύλιος.

Ὁ Ἡρώδης

«Ἡρώδης ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ».

Εἰς τῶν ἀξιοθαυμαστοτέρων προτύπων συζυγικῆς πίστεως καὶ μητρικῆς στοργῆς εἶνε ἡ ὑπέρσχος τῆς Τρωάδος γυνὴ Ἀνδρομάχη. Εὐλόγως δὲ ἀπὸ ταύτης ἤρξατο θεμελιῶσα τὸ ἔργον αὐτῆς: «Ἡρώδης ἐν τῇ ποιήσει καὶ τῇ ἱστορίᾳ» ἡ εὐρυμαθὴς δεσποινὶς Σεβαστῇ Καλλισπέρῃ.

Ὁ μέγας Ναπολέων ἔλεγε: «Θέλετε μεγάλους ἄνδρας; Μορφώσατε καλὰς μητέρας.» Βιβλίον τοιοῦτου σκοποῦ, ἐξόχως μορφωτικὸν μητέρων, εἶνε τὸ βιβλίον τῆς δεσπ. Καλλισπέρῃ.

Ἀπὸ τοῦ προλόγου, τοῦ μικροχόλου, ὃν διαιολογεῖ ἐπαρκῶς ἡ κακὴ κατάστασις τῶν δημοσίων πραγμάτων, μέχρι τοῦ ἐπιλόγου ἐν ᾧ διαφαίνεται ἡ διαυγὴς κρίσις τῆς συγγραφέως, ἐφ' ὅλου τοῦ βιβλίου πλανᾶται μία ἐμβριθεία, εἰς ἣν δὲν μᾶς ἔχουν συνειθίσῃ αἱ λόγια κυραὶ μας, ἅμα δὲ μία ἔντεχνος ἄλυστος διδασμάτων ἠθικολογικῶν. Τὸ πρότυπον ἄλλως τε, ὅπερ εὐστόχως ἐξέλεξεν, εἶνε ἱκανὸν ὥστε νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ νὰ διδάξῃ.

Εἰκονίζει τὴν Ἀνδρομάχην παρὰ τῷ Ὀμήρῳ, παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τε ταῖς «Τρωάδι» καὶ τῇ «Ἀνδρομάχῃ», παρὰ Οὐεργιλίῳ καὶ παρὰ Ραλίνᾳ ὅστις ὅλως διαφόρως τοῦ Εὐριπίδου παρίστησι τὴν Ἡρώδα, ἀλλὰ διασώζει τὸν αὐτὸν χαρακτήρα. Ἀναλύεται ἀνατομικώτατα ὁ εὐγενὴς χαρακτήρ τῆς Ἀνδρομάχης καὶ διαλαμβάνει ἐν ὅλῃ τοῦ τῇ ἀγνότητι, ἐν μέσῳ ὅλων τῶν δυσμενειῶν τῆς τύχης, αἵτινες τὴν ἐκύκλωναν διηνεκῶς.

Ἡ συγγραφεὺς μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν ἔγραψε μονογραφίαν σοβαροτάτην, ἐπιδείξασα χαρίσματα

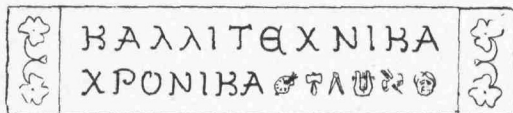
ΕΠ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ.

Η Νίκη.

(Ελευθερία,

αντιλήψεως και κριτικής, θά ἦτο ὁ εὐχῆς ἔργον νὰ συνεπληρωτο ἡ ἐργασία αὐτῆς διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ β'. τόμου, ὅστις εἶνε ἤδη ἑτοιμός.

Τὸ βιβλίον κοσμοῦν δύο φωτοτυπία, ἡ τῆς συγγραφῆς καὶ ὁ ἀποχαιρετισμὸς Ἑκτορος καὶ Ἀνδρομάχης, θὰ ἐπεκρῶται δὲ πᾶς κηδόμενος τῆς ἀνατροφῆς τῶν Ἑλληνίδων, ἃν εἰσῆγετο ὡς ἀναγνωστικὸν βιβλίον εἰς τὰ ἀνώτερα παρθεναγωγεῖα.

Η ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

ΜΕΣΑ εἰς τὸν βόμβον καὶ τὸν τάραχον, τὸν ὁποῖον ἤγειραν γύρω μας καὶ γύρω των αἰ ὑποδοχαὶ τῶν Ρουμούνων φοιτητῶν, καὶ παρὰ τὴν ἐντύπωσιν τῶν ὁραμάτων τῆς ἀρχαίας Τέχνης, τὰ ὁποῖα ὠραματίσθησαν διαμέσου τῶν καμπυλῶν τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῶν ἐπιπέδων τοῦ Πραξιτελείου Ἑρμοῦ, ἀνεξάλειπτος θὰ παραμείνῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν μνήμην των μία μικρὰ γωνία τοῦ νέου ἑλληνικοῦ καλλιτεχνικοῦ βίου, τὴν ὁποίαν παρουσίασε πρὸ τῶν ὁμμάτων

τῶν ξένων τὸ μὲ ἡλεκτρικὴν ταχύτητα ἀνυψωθῆ. νεοφάντον ἀναπέτασμα τῆς «Νέας Σκηνῆς».

Διὰ τῆς ἐσπερίδος αὐτῆς προσεδόθη τόνος ἄθρὸς καὶ γύγης εἰς τὰς ποικίλας καὶ κυραστικὰς ἐορτάς· καὶ χάρις εἰς τοὺς ξένους μας καὶ εἰς Ἀθηναῖοις ἡμεῖς ἀπηλαύσαμεν ἀπόλαυσιν, τὴν ὁποίαν τὰ ἑλληνικὰ ἱερία τῶν θερινῶν καὶ χειμερινῶν θεάτρων δὲν μᾶς ἐπέτρεψαν ἕως τώρα οὐδὲ κἂν νὰ ὀνειρευθῶμεν.

Δὲν εἰζεύρω διατί κάποιος ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μου ἐχαρκτήρισε τὴν ἐμφάνισιν αὐτὴν τῆς «Νέας Σκηνῆς» ὡς «πρίωρον». Ἰσως διότι ἡ «Νέα Σκηνή» ἐπρόκειτο τὸν Ὀκτώθριον νὰ ἐμφανισθῇ, καὶ ἐνῶ δὲν ἐπεριμένετο, ἐνεφανίσθη ἓνα μῆνα προτῆτερα. Εἰζεύρω ὅμως, —καὶ τὸ εἰζεύρουν πολλοὶ αὐτό— ὅτι ὠριμωτέραν μὲν φαντασμαγορίαν δὲν εἶδαν ἀκόμη νὰ παρελαύνη ἀπὸ σκηνῆς τὰ μάτια τῶν Ἀθηναίων, ἐκλεκτοτέραν δὲ καὶ καλλιτεχνικωτέραν ἀνάμνησιν δὲν ἔχει ἀπὸ τὴν Νέαν Ἑλλάδα νὰ κρατήσῃ ἄλλην ἢ μνήμην τῶν Ρουμούνων, ὅπως αὐτοὶ διεκήρυξαν.

Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μικροῦ δαιμονίου τοῦ κλεισμένου μέσα εἰς τὰ πλαστικά στήθνα καὶ παλλομένου ὑπὸ τὰ κύματα τῆς ἀσχηματίστου φωνῆς τῆς μικρᾶς κορσίδος Κυβέλης Ἀνδριανοῦ, ἡ ὁποία παρουσίασε ἀνέ-

Ἡ Δις ΘΕΩΝΗ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, ὡς Τρελλὴ εἰς τὸ «Ὀρεῖον ἐαρινῆς πρωΐας» (Φωτογρ. Κ. Βέριγκερ).